

Het Einde van den Laatste Droom.

En toen weer:

„Maar kleed je nu! Dan blijf ik kijken. Ik wou je eens zien, ik heb je nog nooit met een frak gezien.”

„En dat zal je nooit zien ook,” zei hij opeens, kort, vreemd-hard.

Zij keek hem aan, haar glimlach weg. Hij lag met de oogen voor zich uitgericht.

Hij was licht-ontsteld over zijn woorden en verwonderde zich hoe het kwam dat hij ze zoo opeens gezegd had, zonder zelfs vooruit te hebben geweten dat hij ze zeggen wou. Het scheen hem dat hij haar nooit zoo duidelijk verklaard had, haar nooit te zullen trouwen. Zou zij het ook zoo begrepen hebben? Haar stilte, bijna-vijandig, bekleemde hem. Hij wendde zijn hoofd naar haar toe. Half opgericht, de elleboog in het kussen gedrukt, staarde ze naar buiten, zooals ze dikwijls deed. Hij zag niets bizonders aan haar.

Zachtjes trachtte hij haar tot zich neer te trekken.

„Waar denk je aan?” fluisterde hij glimlachend.

„Aan niets,” zei ze, en ze glimlachte terug.

Hij zocht haar lippen en zij gaf ze, gaf zich weer geheel, blij en vrijwillig, als altijd. Heftig waren zijn liefkoozingen, als was hij op het punt geweest, haar te verliezen. Toch, wanneer hij in haar oogen zag, zoekend den streelenden liefdeblik dien hij gewoon was daar te zien, dan vond hij die donkere diepten vreemd, ondoorgrondelijk, onbegrijpelijk. Het was alsof zij hem van avond geheel toehoorde, alleen haar oogen niet.

Toch praatten zij nog veel, terwijl zij, beiden vermoeid en voldaan, uitrustten in elkaars armen. Haar hoofd op zijn schouder, haar lippen tegen zijn wang, vertelde zij fluisterend van haar zuster, en hoe slecht ze het daar had, hoe er daar niemand was die om haar gaf. En lange verhalen over het telefoonkantoor, over haar werk, over de andere meisjes. Hij luisterde toe, haar troostend met sussende woorden en zachte liefkoozingen, toegeeflijk glimlachend om haar meisjesverdriet.

Eindelijk zei hij:

„Kom, kindje, laten we gaan slapen.”

Gehoorzaam kustte ze hem goeden nacht. Toen wendde zij zich naar den anderen kant. Hij kwam met zijn gezicht naar het raam te liggen.

Het was nu stil. Soms rolde ratelend en hotsend een rijtuig voorbij. In de verte zongen dronken stemmen, lang uitgalmend.

Attilio lag onbeweeglijk, dof-vermoeid, verlangend wachtend op den slaap. Dan, na een poos, zich nog wakker vindend, verschoof hij, verlegde een arm, zocht op het kussen een koele plek voor zijn wang, voorzichtig om niet door beweging zijn slaperigheid te verdrijven. Doch hij voelde zich steeds helderder worden, zijn moeheid van straks bemerkte hij niet meer.

Buiten sloeg de torenklok een, twee. Hij begreep dat hij lang wakker zou liggen. Achter zich hoorde hij Tina regelmatig, diep ademen. Zij sliep al.

Een tijdlang trachtte hij nog zich te dwingen tot stilliggen, zijn gedachten terughoudend, al zijn wilskracht inspannend, in een hevig verlangen tot slapen. Dan weer wendde hij zich om, behoedzaam om Tina niet te storen, zocht weer roerloos den slaap. En weer, ongeduldig, keerde hij zich naar den anderen kant en lag met open oogen naar het verlichte raamvlak te kijken. Hij was nu helderwakker, al zijn zenuwen gespannen, en wilde er in berusten, slapeloos op den morgen te wachten.

Recht uitgestrekt, aan den uitersten rand van het bed, hield hij zich zoo ver mogelijk van Tina af. Méer nog dan straks, toen het hem toehoorde, verlangde hij nu dat jonge meisjeslichaam, warm en traag en wellustig van slaap, als het nu was. Hij dwong zich te denken aan zijn bureauzaken, aan de brieven die hij morgen te schrijven had, zijn gedachten formuleerend tot correcte zinnen, om zijn onwillige verbeelding te beheerschen. Langzamerhand dwaalde hij af naar andere dingen. Hij voelde zich neerslachtig nu, alsof niets in zijn leven eigenlijk de moeite waard was. Hij wist niet waarvoor hij leefde. Wie gaf er wel om hem? Als hij vannacht dood ging, zou niemand hem missen. Zelfs Tina niet, die zou zich gauw genoeg weer troosten. Hield ze wel eens van hem? En hij dacht